

לאלתר לגאולה פירושו תיכף ומיד ממש

פּוֹתַחַיִן בְּדַבַּר מַלְכוּת

"לאלתר לגאולה" פירושו – תיכף ומיד ממש ופשיטא שזו היתה כוונתו של נשיא דורנו בהכריזו בשעתו "לאלתר לתשובה לגאולה" ♦ משיחת ש"פ פנחס מבה"ח ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

מעלת התוועדות בשבת זו

התוועדות זו היא על-פי תקנת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לקבוע את יום השבת-קודש מברכים החודש ליום התוועדות".

ובהקדמה: ידוע פתגם אדמו"ר הזקן (שנתפרסם על-ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) על-דבר גודל מעלתה של התוועדות – שבכחה של התוועדות חסידית לפעול יותר מפעולתו של מלאך מיכאל ומובן שענין זה שייך בכל התוועדות שמתקיימת בכל זמן גם בימות החול.

ונסף לזה יש מעלה מיוחדת בהתוועדות שמתקיימת ביום השבת להיותו יום שיש בו ברכה מיוחדת ("ויברך אלקים את יום השביעי") ולא עוד אלא ש"ימינה מתברכין כולה יומין" היינו שממנו נמשכת ברכה לכל ימי השבוע.

וביום השבת גופא מעלה יתירה בשבת-קודש מברכים החודש מכיון שהמשכת הברכה היא (לא רק לשבוע כי אם) לחודש שלם.

... והנה כל הנ"ל הוא אפילו ללא ציווי ותקנה כו'; ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר ישנו ציווי ותקנה של נשיא הדור "לקבוע את יום השבת-קודש מברכים החודש ליום התוועדות" – הרי בודאי שכחו של ה"נשיא" "הנשיא הוא הכל" מוסיף במעלתה של ההתוועדות ביתר שאת וביתר עוז.

ותוכנה ומטרתה של ההתוועדות – קבלת החלטות טובות להתחזק ולהוסיף בכל

אריאל. יבוא אריה – זה הקב"ה דכתיב ביה אריה שאג מי לא יירא. במזל אריה – והפכתי אבלם לששון ויבנה אריאל – בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס".

ונמצא שתוכנו של חודש "מנחם-אב" הוא – ענין הגאולה "יבוא אריה במזל אריה ויבנה אריאל" גאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

ומכיון שכן הרי גם הברכה שנמשכת בשבת-קודש מברכים-החודש מנחם-אב היא – בנוגע לענין הגאולה בהתאם לתוכנו המיוחד דחודש מנחם-אב שיתהפך "לששון ולשמחה לישועה ולנחמה".

הקשר דחודש תמוז וחודש מנחם-אב

ועל-פי-זה מובן הקשר והשייכות והנתינת-כח דגאולתו של נשיא דורנו בחודש תמוז – החודש שממנו מתברך חודש מנחם-אב:

לכל לראש – הרי ידוע שכל עניני גאולה שייכים זה לזה שלכן נקראים כולם באותו שם – "גאולה" ("ישם גאולה עלה"). ואם הדברים אמורים בנוגע לכל גאולה גם גאולה של איש פרטי הרי עאכ"כ בנוגע לגאולה של **נשיא הדור**.

ועוד – וגם זה עיקר: עיקר עבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו היא – לקרב ולמהר את הגאולה כפי שהכריז ופירסם ב"קול-קורא": "לאלתר לתשובה **לאלתר**

עניני תורה ומצוותיה הפצת התורה והיהדות וכל עניני טוב וקדושה ואין צורך להאריך בפרטי הדברים שבה – שהרי ידועים ומפורסמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו במאמריו ושיחותיו ב"לקוטי דיבורים" במכתביו וכו' והעיקר – שהחלטות אלו יבואו לידי מעשה בפועל שהרי "המעשה הוא העיקר".

ועל-ידי-זה זוכים להוספה גדולה יותר בהמשכת כל עניני ברכה – כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו במכתבו הידוע: "עמדו הכן כולכם . . לקבל ברכת הוי' . . אשר ישפיע השי"ת לכם ולנו . . בבני חיי ומזונא רויחא".

תוכנו של חודש מנחם-אב – הגאולה

והנה נוסף על האמור לעיל אודות הקשר והשייכות והנתינת-כח דחודש הגאולה בנוגע להתוועדות דשבת-מברכים חודש מנחם-אב – ישנו גם קשר ושייכות ונתינת-כח מגאולתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בחודש תמוז בנוגע לכללות הענין והעבודה דשבת-מברכים חודש מנחם-אב המשכת ברכה לחודש מנחם-אב:

אודות ענינו של חודש אב – איתא בילקוט: "עלה אריה במזל אריה והחריב את אריאל. עלה אריה זה נבוכדנאצר דכתיב עלה ארי מסובכו במזל אריה – עד גלות ירושלים בחודש החמישי והחריב אריאל – הוי אריאל אריאל קרית חנה דוד". והכוונה בזה – "על מנת שיבוא אריה במזל אריה ויבנה

לגאולה".

ומזה מובן שהגאולה דחודש תמוז גאולה של נשיא הדור אשר כל עבודתו היתה בענין ד"לאלתר לגאולה" – מהווה הכנה ונתינת-כח למחר את הגאולה דחודש מנחם-אב שתייה באופן ד"לאלתר" תיכף ומיד ממש.

ויש להוסיף שגם הענין ד"לאלתר לתשובה" – שזוהי ההקדמה לענין ד"לאלתר לגאולה" – שייך אף הוא לחודש מנחם-אב:

מזלו של חודש מנחם-אב הוא – "אריה". וידוע ש"אריה שאג מי לא יירא" – ראשי-תיבות אלול ראש-השנה יום הכפורים הושענא-רבה שתוכנם – כל הדרגות דעבודת התשובה.

ונמצא שהקדמת עבודת התשובה דאלול ראש-השנה יום הכפורים והושענא-רבה לחודש מנחם-אב שמזלו "אריה" תוכנה – "לאלתר לתשובה" אשר על-ידי-זה זוכים תיכף ומיד לענין הגאולה – "לאלתר לגאולה".

נשיא הדור אינו ענין של עבר ח"ו

ומכיון דאתינן להכי – יש להבהיר אשר השייכות של נשיא הדור. גאולתו בחודש תמוז וכו' לעובדה דשבת-מברכים חודש מנחם-אב השתא אינה רק כתוצאה מפעולתו בעבר כי אם גם באופן של פעולה בהווה וגם בעתיד:

אמרו חז"ל: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" כלומר שגם עתה ישנה פעולתו של נשיא דורנו כמו שהיתה בחיים חיותו בעלמא דין.

[ולהוסיף שישנם כאלו שרואים במוחש את פעולתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעניניהם הפרטיים הן בענינים גשמיים – הצלחה בעניני מסחר וכיו"ב והן בענינים רוחניים – עניני חלומות הרהורי תשובה שנופלים להם לפתע וכיו"ב אשר כל ענינים אלו הם פעולתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

בנוגע להרהורי תשובה כו' – יודע הוא אמנם מה שכתוב בלקוטי-תורה בענין הבת-קול שמכרות על ענין התשובה כו' שזוהי הסיבה לכך שנופלים לאדם הרהורי תשובה ללא כל הכנה מוקדמת; אבל אף-על-פי-כן ישנם רבים שלא נופלים להם הרהורי תשובה כלל ואילו אצלו – נפל לא רק הרהור תשובה אחד אלא ב' הרהורי תשובה!

ומכיון שכן הרי כל מי שיש מוח בקדקדו יודע ומבין בפשטות שאין זה "מקרה" ובפרט

בעמדנו בשבת מברכים מנחם-אב ובפרט בשנה זו שקביעותו בפרשת פינחס – הרי עיקר העבודה היא בענין הגאולה כלומר להוסיף בכל עניני העבודה שתכליתן ומטרתן לקרב ולמחר עוד יותר את הגאולה

על-פי פסק-דין הרמב"ם – פסק-דין בנגלה דתורה – עד כמה מושלל הענין ד"נקרה נקריית" אלא ודאי שהסיבה לכך היא – פעולתו של נשיא דורנו.

ועל-דרך-זה בנוגע לשאר ענינים כיוצא-בזה – שבהם רואים במוחש את פעולתו של נשיא דורנו.

ואפילו אלו שאינם רואים זאת במוחש – מבינים ויודעים שבדאי קיימת פעולה זו שכן בראותם את תלמידיו וחסידיהם "זרעו בחיים" יודעים "שהוא בחיים".

ומזה מובן גם בנוגע לנתינת-כח בכל הקשור לעבודה דקירוב הגאולה – שאין זה תוצאה מפעולתו בעבר כי אם באופן של פעולה בהווה ובפשטות: הכרזתו של בעל הגאולה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" – נדפסה ונתפרסמה על-ידי "אגודת חסידי חב"ד" במכתב-עת ד"הקריאה והקדושה" והולכת ונמשכת – ביתר שאת וביתר עוז – עד היום הזה שכן "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" עד ביאת גואל צדק.

וענין זה בא לידי ביטוי גם בבקשה ובצעה "משיח נאו" ובהדגשה – "נאו" בשפת המדינה דוקא כדי לשלול קא-סלקא-דעתך שענין זה שייך לדרגא ד"לשון קודש" דוקא ולכן מדגישים ואומרים זאת מלכתחילה בשפת המדינה – "משיח נאו" (ואדרבה – יתרון האור מן החושך).

ולא עוד אלא שגם לאחר שביצעו את הגאולה העתידה – גם אז תהיה נשיאותו בכל התוקף כו'.

גם לאחר ביאת משיח יהיה אצל משה רבינו ענין הנשיאות

דהנה בנוגע לענין ה"נשיאות" דכל נשיאי ישראל החל מהנשיא הראשון משה רבינו וכן כל שאר נשיאי ישראל בכל הדורות עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – מתעוררת שאלה: באיזה אופן תהיה נשיאותם לאחר ביאת משיח צדקנו כאשר "דוד עבדי נשיא להם לעולם". ולדוגמא – בנוגע למשה רבינו הנשיא הראשון: באיזה אופן תהי נשיאותו כאשר הנשיא יהיה משיח צדקנו מזרע דוד שהוא משבט יהודה ואילו משה רבינו הוא משבט לוי!

מובן וגם פשוט שביאת משיח צדקנו לא תפעל ירידה ח"ו בדרגתם של נשיאי ישראל ואדרבה: ביאת משיח תפעל עליו בכל הענינים שבעולם ועל-אחת-כמה-וכמה – אצל בני-ישראל ועל-אחת-כמה-וכמה – אצל נשיאי ישראל! ובפרט – כאשר מדובר אודות נשיאותו של משה רבינו:

משה רבינו הוא מקבל התורה – "משה קבל תורה מסיני" (כפי שאומרים בפרק דשבת ז'). כלומר למרות שלימוד התורה הי' גם לפני מתן-תורה אצל אדם הראשון אצל האבות ואצל כל בני-ישראל גם בהיותם במצרים מכל-מקום עיקר המעלה דתורה היא – "משה קבל תורה מסיני".

והנה מעלתו של משה רבינו בתור מקבל התורה היא – גם בנוגע לזמן שלאחרי ביאת משיח צדקנו כידוע הפתגם שמתן-תורה הוא ענין חד-פעמי ולא יהיה עוד הפעם מתן-תורה שהחידוש בזה (אינו ביחס לזמן שלפני מתן-תורה דמאי קא-משמע-לן?! כי אם) – ביחס לזמן דלעתיד לבוא היינו אף-על-פי ש"תורה חדשה מאיתי תצא" מכל-מקום לא יהיה עוד הפעם מתן-תורה.

ומכיון שמעלת "כתר תורה" גדולה יותר מ"כתר מלכות" (מלכות דוד) ולא עוד אלא שכל הענין ד"כתר מלכות" אינו אלא על-ידי "כתר תורה" שנאמר "בי (על-ידי התורה) מלכים ימלוכו ורוזנים יחקקו צדק בי שרים ישורו" – הרי מובן שלא יתכן שלעתיד לבוא יהיה גרעון ח"ו במעלת הנשיאות דמשה רבינו מפני נשיאותו של משיח צדקנו!

ונמצא שגם לאחר ביאת משיח צדקנו תהי מעלת הנשיאות אצל משה רבינו ועל-דרך-זה אצל כל נשיאי ישראל ואדרבה – באופן נעלה יותר כו'.

הוכחה לכך מנגלה דתורה

ויש להביא הוכחה לכך – שגם לאחר ביאת משיח צדקנו יהיה אצל משה רבינו ענין הנשיאות על-פי נגלה דתורה:

על הפסוק "ויתא ראשי עם גוי" – דרשו חז"ל: "אמר לו הקב"ה למשה אם נקבר אתה אצלם במדבר הן באים בזכותך ואתה בא בראשם שנאמר וירא ראשית לו וגוי ויתא ראשי עם" "שיבוא בראש העם לעתיד".

ומזה מוכח שלעתיד לבוא כאשר יקומו מתי מדבר דורו של משה רבינו (כידוע גדל המעלה דמתי מדבר – אחוי לך מתי מדבר . . . ודמו כמאן דמיבסמי" בפנים צהובות כשתויי יין" ומבואר בכמה מקומות ש"שתויי יין" מורה על גדל מעלתם בהשגת סודות ורוזן דתורה – "נכנס יין יצא סוד" וכתוצאה מזה נעשה הענין ד"פנים צהובות" – "חכמת אדם תאיר פניו" – אזי יבוא משה רבינו בראשם בתור נשיא ורועה ישראל.

[וכן משמע גם ממה שכתוב "ארבעים שנה אקוט בדור" (כפי שאומרים בקבלת שבת) – כפירוש הגמרא דקאי על ימות המשיח "ימות המשיח ארבעים שנה שנאמר ארבעים שנה אקוט בדור" "אקח ישראל ואמלוך עליהם" וביחד עם זה "פשיטה דקרא מיהא גבי מתי מדבר"].

ומזה מובן גם בנוגע לכל נשיאי ישראל בכל דור ודור ובמיוחד – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכן מבואר בכתבי האריז"ל שדור האחרון דרא דמשיחא דורנו זה הוא הגלגול דדור המדבר דורו של משה רבינו – שגם לאחר ביאת משיח צדקנו תהיה אצלם (ובמיוחד – אצל נשיא דורנו) מעלת הנשיאות.

קביעות שבת-מברכים בשבת פרשת פינחס

והנה כל האמור לעיל. שייך לשבת מברכים מנחם-אב בכל שנה ושנה ונוסף לזה ישנו ענין מיוחד בקביעות שנה זו – ששבת-קודש מברכים-החודש מנחם-אב הוא בפרשת פינחס:

אודות מעלתו של פינחס – אמרו חז"ל: "פינחס זה אליהו". וכמדובר לעיל שלכאורה מצד סדר הזמנים מתאים יותר הלשון "אליהו זה פינחס" שהרי אליהו נולד לאחר פינחס ואף-על-פי-כן לשון חז"ל הוא "פינחס זה אליהו" שבזה מודגשת מעלתו של פינחס בקשר ובשייכות לענין **הגאולה** – ענינו של אליהו הנביא זכור לטוב "מבשר טוב" מבשר **הגאולה**.

ישנם כאלו שרואים במוחש את פעולתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעניניהם הפרטיים הן בענינים גשמיים – הצלחה בעניני מסחר וכיו"ב והן בענינים רוחניים – עניני חלומות הרהורי תשובה

ויש להוסיף שבענין הגאולה **דפינחס** ("פינחס זה אליהו") מודגשת הפיכת ענין בלתי-רצוי – על-דרך הגאולה דחודש "מנחם-אב" שהיא באופן ד"הפכתי אבלם לששון" "עלה אריה כוי והחריב כוי על מנת שיבוא אריה כוי ויבנה אריאל":

מעלתו של פינחס – "והיתה לו ולזרעו אחרי ברית כהונת עולם" – באה לאחר המאורע אודותיו מסופר בסוף פרשת בלק ו**כתוצאה** ממנו כלשון הכתוב: "פינחס גוי השיב את חמתי גוי בקנאו את קנאתי גוי **לכן** אמור הנני נתן לו את בריתי שלום והיתה לו ולזרעו אחרי ברית כהונת עולם **תחת** אשר קנא גוי" וכדברי חז"ל: "לא נתכהן פינחס עד שהרגו לזמרי".

ומובן גדל החידוש שבדבר – שהרי לא היה כהן מקודם לכן (שהרי הכהונה "לא ניתנה אלא לאהרן ולבניו שנמשחו עמו ולתולדותיהם שילידו **אחר** המשחן" מה- שאין-כן פינחס "שנולד קודם לכן ולא נמשח") ואף-על-פי-כן על-ידי עבודתו באופן ד"בקנאו את קנאתי" זכה שתנתן כהונה "לו ולזרעו אחרי" באופן נצחי "ברית כהונת עולם"!

עיקר העבודה כעת – ענין הגאולה

על-פי האמור לעיל מובן שבעמדנו בשבת מברכים מנחם-אב (לאחרי הנתנית-כח דגאולה דנשיא דורנו בחודש תמוז) ובפרט בשנה זו שקביעותו בפרשת פינחס – הרי עיקר העבודה היא בענין **הגאולה** כלומר

להוסיף בכל עניני העבודה שתכליתן ומטרתן לקרב ולמהר עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו שתה"י תיכף ומיד "**לאלתר** לגאולה" ויתירה מזה – "**נאו**".

אמנם כאן באים אלו אשר "תואנה הם מבקשים" ו"טענה הם מבקשים" וטוענים: הכרזה זו – "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" – היתה **לפני כמה וכמה שנים** ואף-על-פי-כן "עדיין לא בא" ואם-כן הפירוש ד"לאלתר לגאולה" אינו מוכרח להיות באופן דתיכף ומיד ממש!

ובכן טענה זו היא טענתו של ה"מלך זקן וכסיל" וכל אלו שטוענים טענה זו – הם "שלוחיו" של ה"מלך זקן וכסיל" אשר מתלבש בדבריהם... ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר טוענים זאת מתוך "געשמצק" רחמנא ליצלן – שאז ה"חורבן" ד"עולם קטן זה האדם" הוא באופן חמור ביותר!

"לאלתר לגאולה" פירושו – **תיכף ומיד ממש** ופשיטא שזו היתה כוונתו של נשיא דורנו בהכריזו בשעתו "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" אלא שבעונותינו הרבים לא זכינו לכך...

ולכן גם אחרי שעברה שנה שלימה מאז שהכריז נשיא דורנו "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" ועדיין לא בא – המשך להכריז ולפרסם שצריך להיות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" וכן המשך להכריז אחרי שעברו כמה שנים ובהדגשה – "לאלתר" ממש! ולאילו הטוענים שבהקדמה לזה צריך להיות ענין התשובה "לאלתר לתשובה (ועל-ידי-זה) לאלתר לגאולה" – הרי המענה לזה בפשטות:

עבודת התשובה – אינה עבודה הדורשת משך זמן כוי אלא כדברי הזהר: "בשעתא חדא וברגע חדא" ברגע כמימרא!

תוכן עבודת התשובה הוא אמנם שמקבל על עצמו קיום כל עניני התורה ומצוותיה אבל אף-על-פי-כן אין כאן ענין של התחלקות לתרי"ג פרטים תרי"ג מצוות התורה ואפילו לא לשני פרטים כי אם נקודה אחת בלבד שלכן אינה מוגבלת בזמן כי אם בשעתא חדא וברגע חדא.

ומצינו זאת (לא רק בזהר אלא) גם בנגלה דתורה – בנוגע להלכה בפועל:

"המקדש את האשה על מנת שאני צדיק (גמור) אפילו רשע גמור – מקודשת שמא הרהר תשובה" ונמצא שעל-ידי הרהור תשובה בלבד – דבר שיכול להיות **ברגע כמימרא** – נעשה מ"רשע גמור" "צדיק גמור".

אמנם קידושין אלו אינם אלא **מספק**

גם לאחר שעברה
שנה שלימה מאז שהכריז
נשיא דורנו "לא לתר
לתשובה לא לתר
לגאולה" ועדיין לא בא
- המשיך להכריז
ולפרסם שצריך להיות
"לא לתר לתשובה
לא לתר לגאולה"
ובהדגשה - "לא לתר"
ממש!

ולא עוד אלא שישנם החושבים אודות קיום מצות עונג שבת - בסיומה של ההתוועדות שאז ילכו לישון והרי "שינה בשבת תענוג" ועד כדי כך שאיתא בספרים שהראשי-תיבות ד"שבת" הוא: "שינה בשבת תענוג!" - בנוגע ל"שתייה" שאף היא ממצות עונג שבת לא מצינו בשום מקום ש"שבת" ראשי-תיבות שתייה בשבת תענוג כי אם "שינה בשבת תענוג!"

אמנם ישן הוא גם באמצע ההתוועדות והרי גם שינת עראי יש לה דין שינה שלכן גם שינת עראי צריכה להיות בסוכה דוקא אבל אף-על-פי-כן שינה כזו - אין בה משום תענוג שהרי דוחפים אותו... ולא עוד אלא שמתבייש בכך שכולם רואים שישן באמצע ההתוועדות!... ובמילא כדי לקיים את המצוה ד"שינה בשבת תענוג" - עליו להמתין עד לסיומה של ההתוועדות שאז יוכל לישון על מטתו שינה של תענוג!

ובכן: להוי ידוע שכל האמור לעיל - לא זו בלבד שאין זו אריכות אלא זהו קיצור וקיצור דקיצור כו' ממה שיכולים וצריכים לדבר בענין זה!

אבל לאידך - "לא המדרש עיקר אלא המעשה" להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה שעל ידם ממהרים ומקרבם את הגאולה.

וכאמור שיש להתחיל בזה תיכף ומיד - ביום השבת ועל-אחת-כמה-וכמה במוצאי שבת קודש שאז עורכים סעודת "מלוה מלכה" עם "פיוטים וזמירות" [אף שבפועל ממש לא ראיתי שנוהגים כן אצל חסידי חב"ד] ועד שסעודה זו נקראת "סעודתא דוד מלכא משיחא" היינו שמקשרים את ענינו של משיח צדקנו עם סעודה גשמית.

והעיקר - שעל-ידי כל ענינים אלו פועלים את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תיכף ומיד ממש "לא לתר לגאולה" ובלשון הרמב"ם: "מיד הן נגאלין".

פסק-דין ברמב"ם הרי אף שאינו מבין זאת ויש לו קושיות כו' מכל-מקום אין לו ברירה אלא "לקבל" את דברי הרמב"ם!...

ובכלל עליו לדעת שקושיות אלו הם מ"סטרטא דרע" כלומר לא מ"עץ הדעת" שכן אף שנקרא "אילנא דטוב ורע" ("עץ הדעת טוב ורע") - אין זה אלא "מצד הקליפות נאחזות בו" אבל הוא עצמו בחי מלכות דאצילות ש"יכולה חיים וטוב" ולא עוד אלא שמתחבר עם "עץ החיים" ובלשון הכתוב: "ועשיתים לעץ אחד"; אמנם קושיות אלו - הם "מסטרטא דרע" ממש...

אין זו אריכות
אלא קיצור דקיצור...

ישנם כאלו שמביטים על השעון ומתפלאים: היתכן שמדברים באריכות גדולה כזו ללא הפסק בינתיים!...

מכיון שאין יודעים בבירור ובוודאות שאכן עשה תשובה ובלשון הגמרא: "שמא הרהר תשובה"; אבל אילו היו יודעים בבירור ובוודאות ש"הרהר תשובה" - הרי זו ודאי מקודשת קידושין גמורים ולא עוד אלא שכתוצאה מזה נולדים בנים ובני בנים כו' אשר בהם ועל ידם נעשה ענין ה"מרכבה" להקב"ה בעולם!

כלומר: ישנם ענינים שבהם נוגע הבירור בבית-דין של מטה אשר אינם יודעים מה נעשה בלבו של יהודי אם הרהר תשובה כו'; אבל בנידון-דין - לא נוגע הבירור דבית-דין של מטה כי אם עצם העובדה שהרהר תשובה כפי שיודע בעצמו וגלוי וידוע אצל הקב"ה.

ונמצא שהענין ד"לא לתר לתשובה" אינו מעכב כלל וכלל שתהיה הגאולה תיכף ומיד "לא לתר לגאולה" - שהרי בכל מעמד ומצב יכול להרהר תשובה בשעתא חדא וברגע חדא ואין שום הגבלה בדבר - אפילו לפני נטילת-ידיים על-דרך אמירת "מודה אני" [ויתירה מזה: באמירת "מודה אני" ישנם כמה תיבות וכמה פרטים כו' מה-שאין-כן הרהור תשובה שיכול להיות ברגע כמימרא ממש] ואז - נעשה הענין ד"לא לתר לגאולה" תיכף ומיד ממש!

ליהודי הכוח לפעול
בכל העולם

אמנם עדיין יכול לטעון שענין זה אינו אלא בנוגע לעצמו בלבד ומה שייך זה לפעולת הגאולה בעולם כולו?!

ובכן ישנו פסק-דין מפורש ברמב"ם שעל-ידי "מצוה אחת" במעשה בדיבור ואפילו במחשבה "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה!"

בהיותו "בעל-נגלה" - הנה בשמעו שזהו